

го влѣкле напредъ. И ты се варди да те не наиде
това зло, што є нашло него, и да си исправиши
животатъ, та да се покаѣши. Ты си позналъ, ако
не бы была свата богородица, ты бы ѹ там колес-
ть ѹмрѣлъ лошъ, и това що го ѹчилъ дѣховника:
послѣшалъ Іоаннъ, и ималъ тоа страхъ секогашъ
на сердце то си, и живѣалъ съ покаѣнїе и съ мно-
го плачь, и со слѣзи си ѡмылъ грѣховѣте, ѡпрос-
тилимъ се, и се преставилъ и се радѣвалъ съ гбспода.

Ч Ѣ Д О 4.

За єдно чѣдо, що є было ѹ єднѣ цѣрква, коа
то наричали неѡрїа.

Во время православныхъ царѣ Мїхаїла и Тео-
дѡры свѣтїа, имало ѹ Цариградѣ нѣкой сѣдїа,
име то мѣ Антонїи, той ималъ ѹ своѣ дѡмѣ цѣр-
ковь богородицы на мѣсто, що го выкали неѡрїа:
имало же царове, койго не се поклоняли на свѣтїи
Ікѡни, и ѡврали там цѣрква, какъто и дрѣгитѣ
цѣркви, и зѣрлили сичкитѣ свѣтїи Ікѡни, самъ
єдинъ крестъ ѡставили. и го заковали за стѣна
та (дѣвѣра): пакъ послѣ когѣто станало правосла-
вно Христїанство, пакъ тоа человекъ накітилъ
(ѹкрасилъ) цѣрква та сосъ свѣтїи Ікѡни, и съ дрѣ-
ги докрини, и направилъ при цѣрква та єднѣ ба-
на, и докле є былъ живѣалъ тоа человекъ, ради-
лъ и чѣвалъ там цѣрква, и бана та подавала є мно-
го исцѣленїе, тѣм, що се мыле съ чїста вѣра, да-
валомъ се даръ ѡ свѣтїа богородицы: а кога ѹм-
рѣлъ Антонїи, разсыпаласѣ бана та: зашо немало
кои да ѡ варди, и да харчи по нѣм, и много мер-
мери се разнѣли: Я цѣрква та ѡстанала на єдинъ
попъ, той да ѡ варди. Той сабгѣвалъ тамъ съ го-